

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΚΟΣΜΙΚΟΙ ΓΛΑΡΟΙ
ΕΞΟΔΟΣ

ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΩΝ ΚΟΣΜΙΚΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΑΙΛΛΑΣ

Η διαταγή της ανάληψης του νέων του καθηκόντων του ανακοινώθηκε πολύ άκομψα. Ο διοικητής του τον φώναξε στο γραφείο του και με φωνή που δεν σήκωνε πολλά του είπε:

«Όμορφε, μάζεψε τα μπαγκάζια σου και ετοιμάσου για πόκερ με υπολογιστή. Σε μερικές ώρες μπαίνει σε τροχιά μια σκουπιδιάρα. Το πλήρωμα φεύγει με το που πλησιάζει στο διαστημοδρόμιο. Το παραλαμβάνουν οι καθαριστές και το ξεφορτώνουν. Θα τους πάρει σκάρτες πέντε ημέρες. Στη συνέχεια είναι δικιά σου. Κανονικά θα έπρεπε να είσαι επάνω από την πρώτη στιγμή αλλά έχε χάρη. Επιβιάσου την τελευταία».

«Και τι υποτίθεται πρέπει να την κάνω στη συνέχεια;»

«Κάνεις ένα τελευταίο ξεκαθάρισμα στην γύρω περιοχή και σε δέκα μήνες την παραδίνεις στον διαστημικό σταθμό του Ποσειδώνα για αποστολή στο βαθύ διάστημα».

«Και γιατί δεν την στέλνουμε από εδώ στον αγύριστο;»

«Όμορφε, δεν κατάλαβες. Πρόκειται να μαζέψεις κάποιους συγκεκριμένους δορυφόρους που αλωνίζουν σ' όλο το πλανητικό σύστημα και θα χρειαστεί να πάρεις διάφορες πρωτοβουλίες».

«Και γιατί εγώ;»

«Τράβηξα κλήρο και βγήκε το όνομά σου».

«Δέκα μήνες σόλο;»

«Αν ήσουνα διπλός, θα έπαιρνες και την δικιά σου μαζί».

«Τόσοι διπλοί βρίσκονται στην μονάδα, πάλι εγώ;»

«Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι τα στραβά μάτια. Βρες μια που να σ' αντέχει και γράψε στα χαρτιά σου ότι διπλώθηκες. Μέχρι να το καταλάβουν οι παραπάνω, θα ξεκινάς για το ταξίδι της επιστροφής».

«Θέλει λεφτά το παιχνίδι αυτό και δεν υπάρχει περίπτωση καμία να έρθει για τα ωραία μου μάτια».

«Μην ανησυχείς, ότι σκραπ μαζέψεις κανέναν δεν θα στο ζητήσει πίσω. Φρόντισε μόνο τι λεπτομέρειες να τις λύσεις μόνος σου», του είπε συνωμοτικά.

Ο Πητ κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Αφού ο διοικητής του έφτασε στο σημείο να του λέει ότι μπορούσε να

κάνει ακόμα και λαθροχειρίες, κατάλαβε ότι όλο το θέμα γι' αυτόν ήταν μια χαμένη υπόθεση. Θα επιβιβαζόταν ήθελε δεν ήθελε στον Καιάδα και τον περίμενε μια περίοδος μοναξιάς δέκα μηνών. Έβλεπε ότι έπρεπε οπωσδήποτε να βρει παρέα γιατί το χρονικό αυτό διάστημα το θεώρησε υπερβολικό για μοναχική ζωή.

Ο Πητ Ντουράν ήταν ένας τριαντάρης γεννημένος ή πολιτογραφημένος στην Σελήνη, γαλλικής καταγωγής, που δεν ξεχώριζε για την ομορφιά του. Αυτό που τον έκανε ιδιαίτερο ήταν τα μάτια του, εκτός βέβαια απ' το βρομόστομά του. Όταν σε κοίταζε, η ματιά του έφτανε κατευθείαν στην ψυχή σου. Οι περισσότερες γυναίκες έμεναν μακριά του γι' αυτόν τον λόγο. Όλες είχαν τα κρυφά τους μυστικά και ο Πητ έμοιαζε σαν να τα ήξερε. Οι γκαρσόνες και κάποιες διαστημικές πόρνες ήταν οι μόνες που δεν έδιναν δεκάρα τσακιστή για το κατά πόσο ο άντρας που βρισκόταν απέναντί τους μπορούσε να τις διαβάσει. Εξάλλου, μετά από ένα ή δύο ποτά, από μόνες τους του έλεγαν όλα τους τα μυστικά.

Φρόντιζε να διατηρείται αδύνατος αν και εύκολα μπορούσε κάποιος να διαπιστώσει πως πίσω από αυτήν την φαινομενικά εύθραυστη φιγούρα κρυβόταν ένα μώδες σώμα. Ήταν ψηλός και καστανός. Το πρόβλημα του παρουσιαστικού του εστιαζόταν στα γένια του. Υπήρχε μια περιοδικότητα στο μήκος της γενειάδας του που ξεκίναγε από ένα καλοξυρισμένο πρόσωπο και έφτανε σε μια όψη αξυρισιάς δεκαπέντε ημερών.

Όσο αφορά το σκάφος, ένα ήταν σίγουρο. Δεν επρόκειτο για καθαρό διαστημόπλοιο αλλά δεν θα το έλεγες εύκολα κι' οτιδήποτε άλλο. Θα έπρεπε αν ήθελες οπωσδήποτε να του δώσεις μια ταυτότητα, ξεπερνώντας βέβαια την οποιαδήποτε δεοντολογία την σχετική με τα ονόματα των διαστημικών αντικειμένων, να έλεγες πως βρισκόσουν μπροστά σ' ένα διαστημικό σκουπιδιάρικο.

Η ζωή του είχε αρχίσει κάπου το 2100, όταν η ανάγκη να καθαρίσει το διάστημα απ' όλους τους παλιούς δορυφόρους είχε καταλήξει σε μια πολύ περίεργη απόφαση. Είχε μπει σε τροχιά ένα ακόμα διαστημόπλοιο με διάμετρο πάνω από εκατό μέτρα. Είχε έναν κεντρικό υπολογιστή σαν διευθυντήριο που βρισκόταν σ' ένα κυβικό κέλυφος στο κέντρο ακριβώς. Οι προδιαγραφές της λειτουργίας του σκάφους εστιάζονταν στη πε-

ρисуλλογή των άχρηστων τεχνητών ουρανίων αντικειμένων και στην αποσυναρμολόγησή τους. Στην συνέχεια ακολουθούσε η μετατροπή τους σε πρώτες ύλες και η στοίβαξή τους στις αποθήκες που βρισκόντουσαν στο κάτω επίπεδο του δορυφόρου.

Για πλήρωμα, αν και δεν έκαναν τίποτα το ιδιαίτερο παρά να παρακολουθούν απλά την σωστή λειτουργία του σκάφους, είχε τέσσερα άτομα, δύο άντρες και δύο γυναίκες, ζευγάρια κατά δήλωσή τους. Η παραμονή τους στο σκάφος προέβλεπε μια θητεία δύο ετών και η υποχρεωτική αυτή επιλογή ζευγαριών γινόταν επειδή οι αρμόδιοι ήθελαν μ' αυτόν τον τρόπο να αποφύγουν τις διάφορες ψυχολογικές επιπλοκές εξ' αιτίας σεξουαλικών στερήσεων.

Το όλο εγχείρημα βρισκόταν κάτω από την διοικητική και οικονομική μέριμνα του ΟΗΕ. Η τόσο περίεργη αυτή μονάδα είχε το όνομα ΚΑΙΑΔΑΣ, ένα όνομα δανεισμένο από την αρχαία Σπάρτη.

Ο δωδεκαπύρηνος ηλεκτρονικός εγκέφαλος τώρα του σκάφους, φοβερά γρήγορος και φοβερά πειθαρχημένος, στηριζόταν λογισμικά σε πολύ προηγμένες τεχνολογίες κι εκτός από θέματα ναυσιπλοΐας και διαχείρισης του σκάφους, ήταν εξειδικευμένος και σε θέματα διαχωρισμού των πρώτων υλών με βάση την δυνατότητα αξιοποίησή τους.

Ο Καιάδας, μια που τελικά επικράτησε να λέγεται και ο υπολογιστής με το όνομα του σκάφους, είχε εγκατεστημένο ένα υπολογιστικό υποσύστημα που τον υποχρέωνε να βρίσκει την καλύτερη δυνατή αποθηκευτική διάταξη ώστε να εξοικονομεί χώρο και όχι μόνο. Μπορούσε σε ειδικό φούρνο που διέθετε, μέχρι και να λιώνει τα μέταλλα για να καταλαμβάνουν λιγότερο χώρο. Έπρεπε ακόμα όλα τα ηλεκτρονικά κυκλώματα που εύρισκαν, να τ' αποσυναρμολογεί σ' επίπεδο πλακέτας κι αυτές να τις αποθηκεύει ξεχωριστά. Έπρεπε τέλος να τις διαβάξει για να αξιολογεί αν έπρεπε να γίνουν σκραπ ή να διατηρηθούν σε κάποια αποθήκη για μελλοντική χρήση.

Κι όλ' αυτά γινόντουσαν από μια εξάδα από ρομπότ που έπαιρναν εντολές από την κεντρική μονάδα και χειρίζονταν όλα τα απαραίτητα μηχανήματα. Κανένας πάντως δεν είχε κάνει την παραμικρή προσπάθεια τα ρομπότ να έχουν μια ευπρεπή εμφάνιση. Είχαν τον ανθρώπινο σωματότυπο, αλλά μέχρι εκεί. Ο κεντρικός κορμός τους μόνο είχε διαφορετικό χρώμα και έτσι τα ξεχώριζε το πλήρωμα. Γι' αυτούς ήταν το Κόκκι-

νο, το Μπλε, το Κίτρινο, το Πράσινο, το Μαύρο και το Άσπρο. Όλα τα ρομπότ μπορούσαν να κάνουν τα πάντα αλλά το καθένα είχε οριστεί επικεφαλής των άλλων ρομπότ ανάλογα με το έργο που κάθε φορά εκτελούσαν. Έτσι αν το έργο προέβλεπε την μεταφορά κιβωτίων και χρειαζόντουσαν εργάτες, επικεφαλής αναλάμβανε το κόκκινο ρομπότ, για επισκευές το μπλε, ενώ τέλος όταν δουλεύανε σε διάλυση αντικειμένων επικεφαλής ήταν το κίτρινο. Το πράσινο έπαιζε τον ρόλο του ρομπότ υπηρέτη, το μαύρο του επιστήμονα και το άσπρο του πιλότου.

Η συνεννόηση των ρομπότ με τον Καιάδα γινόταν ασύρματα και έτσι τίποτα δεν ακουγόταν εκτός από τους θορύβους των βοηθητικών μηχανημάτων. Όταν βέβαια τους απηύθυναν το λόγο τα μέλη του πληρώματος, τα ρομπότ απαντούσαν στην αντίστοιχη γλώσσα μ' αυτήν της ερώτησης βγάζοντας αυτήν την τόσο παράξενη μεταλλική φωνή. Όσο για το τελευταίο που χαρακτήριζε τον Καιάδα ήταν ότι εξ' ορισμού δεν ανακατευόταν σε τίποτα με τις διάφορες ανάγκες του πληρώματος.

Τα χρόνια περνούσαν και τα διάφορα πληρώματα πήγαιναν κι ερχόντουσαν. Ο βαθμός όμως περισυλλογής των αντικειμένων από το διάστημα παρόλες τις ηρωικές προσπάθειες του Καιάδα, δεν ήταν ικανοποιητικός μια που τα γήινα επιτελεία δεν έκαναν τίποτα άλλο απ' το να στέλνουν όλο και περισσότερους δορυφόρους και να προσπαθούν να εποικίσουν τους πλανήτες του ηλιακού συστήματος με τέτοιο ρυθμό που ο τελικός αριθμός των άχρηστων δορυφόρων αντί να ελαττώνεται ν' αυξάνεται. Τελικά, ο Καιάδας σαν πρόγραμμα θεωρήθηκε απαρχαιωμένο και γύρω στο 2250, αν και είχε προ πολλού κάνει απόσβεση των εξόδων της παραγωγής του, η αρμόδια υπηρεσία του ΟΗΕ κατέληξε στην απόφαση του παροπλισμού του.

Η εντολή που στάλθηκε από τα κεντρικά πρόβλεπε το σκάφος να μπει σε τροχιά γύρω απ' την Σελήνη και να ετοιμαστεί να παραδώσει όλες τις πρώτες ύλες που είχε μαζέψει και που βέβαια είχαν κάποια αξία. Η τελική φάση της διαδικασίας απόσυρσης είχε ανατεθεί σαν καθήκον στον σημηναγό Πητ Ντουράν, που έπρεπε να φροντίσει τόσο για την τελευταία αποστολή του Καιάδα όσο και να τον στείλει στην συνέχεια στο βαθύ διάστημα προκειμένου να μην αποτελέσει κι' αυτός με την σειρά του ένα ακόμα σκουπίδι του ηλιακού συστήματος.

Η Μάργκαρετ Ντυρέ, μια από τις γκαρσόνες του Κλαμπ Λούνα 3, ήταν το τελευταίο διάστημα η ερωμένη του Πητ. Εκείνο το βράδυ, φρόντισε να την ποτίσει λίγο παραπάνω και να της κάνει έρωτα φροντίζοντας να τονώσει λίγο το ερωτικό του σύστημα με κάποια χημική σκόνη.

«Μάργκαρετ σε λίγες μέρες φεύγω», της είπε στενοχωρημένος.

«Για πού;» τον ρώτησε εκείνη περισσότερο από συνήθεια.

Της εξήγησε την αποστολή που του ανέθεσαν και της ζήτησε να πάει μαζί του.

«Πητ έχω οικονομικό πρόβλημα. Δεν μπορώ να χάσω την δουλειά μου. Χρωστάω και... καταλαβαίνεις. Μακάρι να μπορούσα να έρθω», του είπε στενοχωρημένη.

Της υποσχέθηκε ότι θα πληρωνόταν για τον χαμένο της χρόνο και με το παραπάνω. Είχε ήδη προλάβει να καταστρώσει κάποιο σχέδιο για την αξιοποίηση των άχρηστων μεταλλευμάτων του Καιάδα που πίστευε πως θα του έδινε κάποιο περιθώριο για τέτοιου είδους συναλλαγές. Θα έκανε ένα επιπλέον πέρασμα απ' την γήινη ατμόσφαιρα -δεν του κόστιζε και τίποτα- και θα κατέληγε να πουλήσει το περιεχόμενο των αποθηκών σε μια γήινη εταιρεία που κινούνταν στα όρια της νομιμότητας. Αλλά αυτό θα γινόταν κοντά στο τέλος του τριμήνου και αφού προηγουμένως χρησιμοποιούσε αυτόν τον χρόνο για κάποιες τροποποιημένες και ειδικά επιλεγμένες περισυλλογές δορυφόρων.

Η Μάργκαρετ δεν το σκέφτηκε και πολύ και τελικά δέχτηκε. Στα χαρτιά την παρουσίασε σαν μνηστή του. Ο διοικητής του χαμογέλασε, υπόγραψε την αίτησή του κι όλα ήταν έτοιμα για το δεκάμηνο ταξίδι. Αυτό που δεν της είχε πει πάντως είχε να κάνει με το τρίμηνο ταξίδι της επιστροφής. *Θα το καταλάβει από μόνη της*, σκέφτηκε.

Πάνω στον Καιάδα, την τελευταία βραδιά γινόταν το καθιερωμένο πάρτι απ' το πλήρωμα που έφευγε. Καθιερωμένο γιατί από κάποια στιγμή και μετά υπήρχαν καταγραφές που έδιναν κάποιες πικάντικες πληροφορίες κι αυτοί που ερχόντουσαν προσπαθούσαν να ξεπεράσουν τους προηγούμενους. Το μόνο που κατάφεραν ήταν να καθιερώσουν μια διασκέδαση που μάλλον στην συνέχεια κανένας δεν ήθελε να θυμάται.

Η θητεία τους στο διαστημόπλοιο έληγε κανονικά την επόμενη ημέρα που ούτως ή άλλως θα ξεμπάρκαραν στην Σελήνη.

Είχαν επιβιβαστεί δυο χρόνια πριν. Οι άντρες ήταν ο ένας υπεύθυνος ναυσιπλοΐας και κυβερνήτης κι ο άλλος υπεύθυνος τηλεπικοινωνιών. Οι γυναίκες αντίστοιχα, η μία ήταν μηχανικός και η άλλη χημικός. Έξι μήνες μετά είχαν αλλάξει συντρόφους και τελικά κατέληξαν εντελώς αδιάφοροι για το ποιος έκανε έρωτα με ποιόν. Την τελευταία βραδιά είχαν αποφασίσει να την γιορτάσουν μ' ένα μικρό όργιο όπως συνήθιζε να λέει η χημικός. Το άσχημο ήταν ότι το χημικό σκεύασμα που έμοιαζε με αλκοολούχο ποτό και που είχε φτιάξει η ίδια, τους χτύπησε τόσο πολύ που τελικά δεν πρόλαβαν ούτε καν να γδυθούν. Τα ρομπότ σχεδόν με το ζόρι κατάφεραν να τους συνφέρουν το πρωί και να τους βάλουν στην άκατο. Ευτυχώς τα λιγοστά πράγματά τους είχαν φροντίσει και τα είχαν φορτώσει από την προηγούμενη ημέρα στην άκατο προσωπικού.

Πριν μπει ο κυβερνήτης στην άκατο, κάθισε για τελευταία φορά στην πολυθρόνα του και έγραψε ένα μήνυμα απευθυνόμενος στον κεντρικό υπολογιστή του διαστημόπλοιου θέλοντας να αστείευτεί: *Φίλε, εμείς φεύγουμε. Βγάλτα πέρα μόνος σου. Ο καινούργιος που θα έρθει έχει εντολή να σε στείλει στον αγύριστο.*

Ο κεντρικός υπολογιστής παρέλαβε το μήνυμα και το έστειλε στην υπορουτίνα ανάλυσης. Εκεί το μήνυμα καταχωρήθηκε σαν ακατάληπτο μια που δεν έβγαине νόημα.

Όταν η άκατος με το πλήρωμα έφυγε, ο Καιάδας κατέγραψε ότι για πρώτη φορά κανένας από το πλήρωμα δεν βρισκόταν στο πλοίο. Έτρεξε αμέσως τις υπορουτίνες ασφαλείας προκειμένου να βρει την βέλτιστη λύση σχετικά μ' αυτό που έπρεπε να ακολουθήσει. Τα κυκλώματα έρευνας έβγαλαν αμέσως συμπέρασμα. Υπήρχε ακόμα σε εξέλιξη το πρόγραμμα κινήσεων που έπρεπε να ακολουθήσουν. Θα πλεύριζαν σε λίγο τα σκάφη μεταφοράς των πρώτων υλών αλλά το πλήρωμά τους δεν θα επιβιβαζόταν. Η άκατος που μόλις είχε φύγει θα ξαναπήγαινε στην Σελήνη σε πέντε ημέρες για να φέρει δυο άτομα που θα ήταν το πλήρωμα του επόμενου ταξιδιού.

Ο υπολογιστής έπρεπε να περιμένει ενώ βρήκε την ευκαιρία να βάλει σε κατάσταση αναμονής όλα τα συστήματα ναυσιπλοΐας και να τρέξει κάποια προγράμματα συντήρησης που κατά καιρούς και όταν δεν έτρεχαν άλλα, τα έβαζε σε λειτουργία.

Ο Πητ το τελευταίο βράδυ στην σελήνη το πέρασε με κά-

ποιους παλιόφιλους πίνοντας μέχρι που πια δεν μπορούσε να κουνηθεί. Είχαν συνεννοηθεί να τον μαζέψει η Μάργκαρετ μόλις τέλειωνε την βάρδια της ώστε την επομένη το μεσημέρι να ήταν σίγουρο ότι θα βρισκόντουσαν έγκαιρα στο διαστημοδρόμιο. Από εκεί θα τους παραλάμβανε η άκατος του Καιάδα.

Γύρω στις τέσσερεις το πρωί η Μάργκαρετ έμπαινε στο μπαρ που της είχε πει ότι θα κατέληγε. Δεν υπήρχαν βέβαια και πολλά τέτοια μέρη, μια που όλη η κοινότητα στην σελήνη βρισκόταν μαζεμένη σ' ένα σύνολο από δέκα θόλους που επικοινωνούσαν μεταξύ τους πάλι με θολωτούς δρόμους. Στα πρώτα χρόνια τα μπαρ ήταν παράνομα, μια που το Υπουργείο Διαπλανητικών Υποθέσεων ήθελε να κρατήσει μακριά από τέτοιες συνήθειες τους εργαζόμενους. Με το πέρασμα όμως των χρόνων και την αδυναμία να εξαπλωθεί ο πληθυσμός στους υπόλοιπους πλανήτες του ηλιακού συστήματος στον βαθμό που ήθελαν οι αρχές, αναγκάστηκαν να κάνουν υποχωρήσεις και βέβαια μαζί μ' αυτές ήρθαν και τα επακόλουθα όπως μπαρ, πόρνες και λαθρεμπόριο.

Η κατανομή του πληθυσμού στο εξωγήινο πλανητικό σύστημα, όπως είχε επικρατήσει να λέγονται όλοι οι οικισμοί τόσο των πλανητών όσο και των δορυφόρων και των διαστημικών σταθμών πέρα από την Γη, δεν ξεπερνούσε τις εβδομήντα χιλιάδες άτομα. Απ' αυτές οι δεκαπέντε χιλιάδες κατοικούσαν στην Σελήνη, τριάντα χιλιάδες στον Άρη, είκοσι χιλιάδες στους δορυφόρους του Δία και οι υπόλοιποι βρισκόντουσαν διασκορπισμένοι σε διάφορους διαστημικούς σταθμούς σ' όλο το πλανητικό σύστημα.

Εύκολα καταλάβαινε κανένας ότι ο εποίκισμός του διαστήματος, έστω και του στενού ηλιακού συστήματος, δεν είχε προχωρήσει όπως είχε σχεδιαστεί. Ο βασικός λόγος ήταν το μεγάλο κόστος των μεταφορών και η αδυναμία των αποικιών ν' αποκτήσουν αυτοτέλεια. Η εντολή απόσυρσης του Καιάδα δεν αποτελούσε το μόνο βήμα αυτής της εγκυκλίου αλλά ούτε και το πρώτο. Η απόφαση είχε γενικό χαρακτήρα. Από πολλούς θεωρήθηκε σαν "γενική υποχώρηση". Θα έμεναν μόνο ελάχιστοι σταθμοί στο διάστημα, με πλήρωμα που θ' άλλαζε κάθε πέντε χρόνια που κι αυτό θα το διατηρούσαν στο κατώτερο όριο. Στη σελήνη θα έμεναν τρεις χιλιάδες άτομα μιας εταιρείας που θα συνέχιζε τις μεταλλευτικές της δραστηριότητες.

Στο δρόμο για την Γη λόγω αυτών των αποφάσεων θα βρισκόντουσαν κι αρκετές χιλιάδες άτομα που είχαν γεννηθεί στο διάστημα και που αυτάρεσκα αυτο-αποκαλούντο “Εξωγήνιοι”. Η αλήθεια ήταν ότι οι μόνοι εξωγήνιοι που είχαν πατήσει το πόδι τους στη Γη, ήταν αυτής της κατηγορίας. Εξωγήνιοι από άλλα πλανητικά συστήματα δεν είχαν φανεί και κατά γενική ομολογία δεν θα φαινόντουσαν.

Η συνέλευση που έγινε στον ΟΗΕ για περιστολή των εξόδων των διαπλανητικών προγραμμάτων στηριζόταν στην διαπίστωση ότι το ανθρώπινο γένος, παρόλο που αποκλειόταν να είναι το μοναδικό, κατοικούσε στην άκρη του πουθενά ή καλύτερα σε ένα σημείο χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τους ανά το σύμπαν αδελφούς του. Η απόφαση είχε ληφθεί παμψηφεί. Περιστολή των εξόδων των διακρατικών προγραμμάτων εποικισμού του διαστήματος και χρηματοδότηση άλλων που θα κατάφερναν να αποσυμφορήσουν τα γηγενή προβλήματα όπως ο υπερπληθυσμός και η πείνα. Το πρόβλημα βέβαια δεν ήταν οι εξήντα πέντε χιλιάδες άνθρωποι που τελικά έπρεπε να επαναπατριστούν μια που οι περισσότεροι απ’ αυτούς ήταν άτομα με πολλά προσόντα, αλλά ο αναπρογραμματισμός της διαστημικής βιομηχανίας και η στροφή της σε γήινες ανάγκες. Όλοι φοβόντουσαν το ενδεχόμενο να ξεσπάσει ένας σοβαρός παγκόσμιος πόλεμος.

Η άκατος με τον Πητ και την Μάργκαρετ έφτασε στις έξη το απόγευμα στον Καιάδα. Είχαν μπροστά τους ακόμα 18 ώρες για να ετοιμαστούν για το τελευταίο ταξίδι του σκάφους. Ο Πητ σε κακό χάλι κατευθύνθηκε στο θάλαμο ναυσιπλοΐας. Κάθισε στην καρέκλα του κυβερνήτη και κοίταξε τα όργανα μπροστά του.

«Τώρα εγώ πρέπει να ξέρω τι πρέπει να πατήσω;» είπε δυνατά.

«Δεν είναι απαραίτητο. Μπορείς να μου λες τι θέλεις και να το εκτελώ», άκουσε την φωνή του υπολογιστή.

«Μου αρέσεις. Πώς σε λένε;»

«Είμαι το μοντέλο “Καιάδας 1”».

«Υπάρχει και νούμερο δύο;»

«Όχι, τελικά φτιάχτηκε μόνο ένα τέτοιο σκάφος».

«Άρα σκέτο Καιάδας. Λοιπόν, ας αρχίσουμε με κάτι απλό. Έχεις ηχογραφημένη την εντολή ανάθεσης των καθηκόντων μου;»

«Βεβαίως», του απάντησε το μηχάνημα.

«Επειδή αυτός ο πούστης μ' έστειλε με το ζόρι, κι επειδή θα κάνεις ό τι σου λέω, θέλω να προσαρμόσεις την φωνή σου πάνω στην δική του χροιά και βέβαια να με λες “κύριε” ώστε να το απολαμβάνω όταν σε ξεχέζω».

«Προφανώς αναφέρεστε στον διοικητή σας. Να σας λέω σκέτο “Κύριε”;»

«Σκέτο. Εξάλλου δεν υπάρχει κανένας άλλος εδώ».

«Υπάρχει η διπλή σας, κύριε».

«Αυτήν λέγε την Μάγγυ. Έτοιμος;»

Ο υπολογιστής έβγαλε μερικούς παράφωνους ήχους και μετά από λίγο ακούστηκε να λέει:

«Ότι πιο κοντινό μπορούσα να κάνω κύριε».

«Μια χαρά σ' ακούω», του απάντησε ο Πητ κι έβαλε τα γέλια. «Τι λέει το πρόγραμμα;»

«Σε 18 ώρες ξεκινάμε για μια τελική τρίμηνη σάρωση μικρών δορυφόρων από την ατμόσφαιρα της γης και αμέσως κατευθυνόμαστε για Ποσειδώνα. Πρέπει κύριε να επιβεβαιώσετε τις εντολές».

«Γάμησέ τες. Μαζεύουμε ό τι πιο μεγάλο και ακριβό βρίσκουμε, το ξεφορτώνουμε στην Ανατολική Πτέρυγα της Γης και μετά φεύγουμε για του θεού τ' αρχίδια».

«Να υποθέσω κύριε πως δεν κυριολεκτείτε με τα λόγια σας αλλά τα χρησιμοποιείτε μεταφορικά. Σύντομα και αφού αναλύσω τα στοιχεία σας θα είμαι σε θέση να σας καταλαβαίνω απόλυτα».

«Και βέβαια δεν κυριολεκτώ καθόσον πρώτον δεν μπορείς να “γαμήσεις” εντολές παρά μόνο να τις αγνοήσεις και δεύτερον είναι αδύνατο να προσδιορίσεις που βρίσκονται τ' αρχίδια του θεού μια που δεν μπορεί να γνωρίζεις που βρίσκεται και ο ίδιος. Άλλο;»

«Με βάση τις τελευταίες σας εντολές, θα υπάρξει πρόβλημα χώρου κύριε».

«Τι προτείνεις Καιάδα;»

«Θα πρέπει να αυξήσω τους αποθηκευτικούς χώρους».

«Γίνεται; Και αν ναι, πόσο γρήγορα;»

«Θα δώσω άμεσα εντολή να κατασκευαστούν ρομπότ εργάτες που θα διαμορφώνουν αποθήκες εξωτερικά των φορτίων που θα αποθέτονται πάνω στο εξωτερικό μας κέλυφος. Θα βρίσκονται βέβαια εκτεθειμένα στην ατμόσφαιρα του διαστήματος αλλά δεν πειράζει. Θα χρειαστεί απλά να αυξήσω τα βα-

ρυστικά πεδία αλλά αυτό δεν θα είναι πρόβλημα. Θα πρότεινα να αυξήσουμε επίσης το προσωπικό διαλογής. Θα έχουμε έτσι περισσότερα ευγενή μέταλλα».

«Αυτό το τελευταίο πολύ μου αρέσει. Μάγγα μου μπήκες γρήγορα στο σχέδιο. Πόσα ρομπότ θα φτιάξεις;»

«Είκοσι Κόκκινα και τέσσερα Κίτρινα».

«Τα Κόκκινα να υποθέσω ότι είναι οι εργάτες;»

«Μάλιστα κύριε, εδώ χρησιμοποιούμε χρωματικές διαφοροποιήσεις και αριθμούς».

«Τα Κίτρινα;»

«Αυτά είναι τεχνικοί αποσυναρμολόγησης πλακετών και ηλεκτρονικών συσκευών».

«Μισό λεπτό γιατί στις πλακέτες υπάρχει ψωμί».

«Γ' αυτό τις διαλύουμε με προσοχή κύριε».

«Δεν κατάλαβες τι είπα. Εννοώ ότι οι πληροφορίες που περιέχουν είναι αρκετές φορές πιο πολύτιμες από την αξία τους σαν πρώτες ύλες».

«Τι προτείνεται κύριε;»

Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και άρχισε να σκέπτεται περπατώντας πάνω-κάτω. Την ώρα εκείνη εμφανίστηκε στην γέφυρα η Μάργκαρετ.

«Τι κάνω εγώ;» ρώτησε τον Πητ.

Ο Πητ γύρισε προς το μέρος της και της είπε:

«Διάλεξε ένα δωμάτιο και τακτοποίησού. Μετά έλα στο σαλόνι και κανόνισε το τι θα τρώμε. Εντάξει;»

«Τα δικά σου πράγματα θες να στα τακτοποιήσω;»

«Όχι γλυκιά μου, βάλτα απλά στο διπλανό δωμάτιο».

«Δεν θα κοιμάσαι μαζί μου;»

«Ποιος ο λόγος; Τόσα δωμάτια υπάρχουν; Βλέπεις καμιά ανάγκη να στριμωχνόμαστε; Θα κοιμόμαστε μαζί όταν θα κάνουμε έρωτα, δεν σου φτάνει;»

Η Μάργκαρετ σήκωσε αδιάφορα τους ώμους της και έφυγε από την γέφυρα.

«Πού είχαμε μείνει; Α, στις συσκευές των δορυφόρων. Λοιπόν θέλω μια μονάδα ανάγνωσης δεδομένων που θ' αποθηκεύει όχι μόνο γενικές πληροφορίες αλλά και τα προγράμματα των συσκευών».

«Κύριε... »

«Φτιάξε μου την μέρα τώρα με καμιά μαλακία».

«Όχι, απλά να είναι ρομποτικής μορφής ή ενσωματωμένο υποσύστημα;»

«Ρομπότ και ανεξάρτητο. Θ' ακούει μόνο εμένα κι άντε κι εσένα».

«Σε τρεις ημέρες θα είναι έτοιμο το σχέδιο για ένα ρομπότ ανάγνωσης δεδομένων. Μόλις συμφωνήσετε θα ξεκινήσουμε την κατασκευή. Για πόση μνήμη μιλάμε;»

«Καιάδα, μην με πρήζεις. Μπόλικη. Πώς θα την πούμε την μονάδα αυτή;»

«Ανεξάρτητη μονάδα ανάγνωσης δεδομένων».

«Πλάκα μου κάνεις; Κάτι πιο κόμοδο;»

«Να χρησιμοποιήσουμε το ακρωνύμιο, ΑΜΑΔ».

«Δεν μου αρέσει αλλά κάντο ΑΔΑΜ και κλείσαμε. Άσε που και αυτόν τον πούστη τον έχω άχτι».

«Μιλάτε κύριε για τον πρωτόπλαστο Αδάμ;»

«Εντάξει, όχι ότι υπήρξε αλλά γι' αυτόν μιλάω. Τον έφαγε η περιέργεια. Φόρτωσέ τον τώρα μ' ότι μαλακία κυκλοφορεί σε πληροφορία για να στρώσει. Βρες και για σένα ένα όνομα γιατί το Καιάδας βγάζει λίγο μαυρίλα».

«Αυτός πάντως δεν ήταν περιέργος κύριε. Αναφέρομαι στον Αδάμ, που τουλάχιστον σύμφωνα με τους μύθους μόνο περιέργος δεν ήταν».

«Όταν σε τρώει το κεφάλι σου, περιέργεια είναι. Αφού δεν είχε πηδήξει, γιατί τρωγόταν; Άρα καλός ήταν και του λόγου του. Θα τον κάνουμε ρομπότ ή ανθρωποειδές;»

«Μάλλον ανθρωποειδές», του απάντησε ο υπολογιστής.

«Ποιο μοντέλο;»

«Αυτό των συνοδών νομίζω είναι το καλύτερο».

«Ναι, καλό είναι να βλέπω και κανέναν άλλο άντρα έστω και ψεύτικο, για να μην λαλήσω με την Μάγγυ».

«Αν έχετε τέτοιο πρόβλημα Κάπτεν μπορεί να φτιαχτεί μια ερωτική συνοδός».

«Κοίτα, είμαι απ' αυτούς που προτιμάνε ζωντανή σάρκα οπότε ξέχασέ το. Με το δικό σου όνομα καμιά ιδέα;»

«Αν θέλετε να μείνουμε στην αρχαία Σπάρτη θα πρότεινα Λυκούργος».

«Τι Καιάδας, τι Λυκούργος, λέω κάτι πιο μικρό».

«Ας το κάνουμε Λύκη κύριε».

«Αυτό μου ακούγεται καλύτερο. Λύκη λοιπόν».

«Ό,τι πείτε κύριε».

«Και που 'σαι, τελικά αυτό το κύριε μου την σπάει. Βρες κάτι άλλο».

«Από ποιόν χώρο προτιμάτε κύριε;»

«Χέστηκα, καλό να είναι κι από όπου θέλεις».

«Αν μου επιτρέπεται να προτείνω, υπήρχε ένας κινηματογραφικός ήρωας πολλά χρόνια πίσω που του φέρνετε λιγάκι».

«Πώς του φέρνω;»

«Στο... ήταν κάπως αλητόβιος αλλά πολύ καλός κυβερνήτης διαστημικών σκαφών».

«Και πώς τον έλεγαν;»

«Κάλπτεν Σόλο».

«Ποια είναι η διαφορά από το Κάλπτεν Πητ στο Κάλπτεν Σόλο;»

«Είναι πιο εύηχο».

«Άστο καλύτερο, λέγε με σκέτο Κάλπτεν. Προχώρα στ' άλλα που είπαμε κι' αν δεν είμαι στην γέφυρα ξεκίνα για Γη μόλις είμαστε έτοιμοι. Πάω για ξάπλα». Ο Πητ έφυγε από την γέφυρα και τράβηξε κατευθείαν για τα δωμάτια του πληρώματος.

«Μάγγυ πού είσαι;» έβαλε τις φωνές μόλις έφτασε.

Η Μάργκαρετ έβγαλε το κεφάλι της από μια πόρτα. «Εμένα φώναξες;»

«Είναι και κανένας άλλος εδώ;»

«Όχι αλλά δεν με λένε Μάγγυ».

«Από εδώ και πέρα έτσι θα σε φωνάζουμε, το Μάργκαρετ είναι πολύ μακρόσυρτο».

«Και τι με θέλεις;»

Ο Πητ την κοίταξε καλά και σκέφτηκε πως τόσο καιρό δεν την είχε παρατηρήσει ξανά με τέτοιο τρόπο. Ήταν μια πολύ όμορφη γυναίκα, ξανθή και ψηλή. Πρέπει να τον πέρναγε μερικά χρόνια αλλά δεν τον ένοιαζε καθόλου. Στον έρωτα τα έδινε όλα και ο Πητ έμενε μόνο σ' αυτό. Στεκόταν μπροστά του ξυπόλητη, φορώντας μόνο μια μακριά πουκαμίσια.

«Ξέμεινες από ρούχα;»

«Γιατί; Ντρέπεσαι που με βλέπεις μισόγυμνη;»

«Καθόλου για να μην πω πως έτσι σε προτιμάω. Μόνο φόρα παπούτσια όταν βγαίνεις από το δωμάτιο γιατί έχει διάφορα σίδερα και δεν είμαι καθόλου καλός στο ράφιμο».

Τον κοίταξε αδιάφορα και ξαναμπήκε στο δωμάτιό της. Ο Πητ πρόσεξε ότι η απέναντι ακριβώς πόρτα ήταν ανοικτή. Προχώρησε και είδε τα πράγματα του μέσα. Μπήκε και όπως ήταν με τα ρούχα ξάπλωσε στο κρεβάτι του.

Πρέπει να πέρασαν μερικές ώρες όταν αισθάνθηκε ένα χέρι να τον ταρακουνάει. Άνοιξε τα μάτια του. Η Μάγγυ στεκόταν από

πάνω του. «Σε θέλει ο Λύκη».

«Και εσύ πού το ξέρεις;» την ρώτησε απορημένος.

«Μια Πράσινη μου το 'πε», του απάντησε με την μεγαλύτερη αφέλεια.

«Μια τι;» ρώτησε μην πιστεύοντας σ' αυτό που άκουσε.

«Ένα Πράσινο ρομπότ», επανέλαβε.

«Και γιατί είπες Πράσινη;»

«Γιατί μιλάει με γυναικεία φωνή και με βοήθησε να φτιάξω τα πράγματα», συμπλήρωσε σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα.

Ο Πητ κοίταξε τριγύρω και δεν είδε τίποτα από τα πράγματά του.

«Πού είναι τα... »

«Στο δωμάτιό σου», συμπλήρωσε διακόπτοντάς τον.

«Εδώ δεν είναι το δωμάτιό μου;»

«Η Γκρίνη μου είπε ότι το δικό σου δωμάτιο είναι το πρώτο δεξιά στον διάδρομο».

«Ποια είναι πάλι η Γκρίνη και γιατί το πρώτο;»

«Πητ ξύπνα, η Γκρίνη είναι το ρομπότ που σου είπα και που έχει κολλήσει πίσω μου, η Πρασινούλα, και ήταν αυτή που μου είπε ότι εσύ πρέπει να πάρεις το πρώτο δωμάτιο γιατί είσαι ο κυβερνήτης και εκεί υπάρχουν όλα τα συστήματα παρακολούθησης του σκάφους. Μου είπε ακριβώς πως ο Λύκη, που δεν ξέρω ποιος είναι, πρέπει να επικοινωνεί μαζί σου άμεσα όταν χρειάζεται και καλό είναι να μην χρειαστεί να κάνει και εσωτερικές μετασκευές».

«Λύκη τι με θέλεις;» ρώτησε ο Πητ γυρνώντας και ανοίγοντας μια οθόνη επικοινωνίας.

«Πρέπει Κάπτεν να εγκρίνεις τα σχέδια των μετασκευών που μου ζήτησες. Χωρίς την έγκρισή σου δεν μπορεί να ξεκινήσει η διαδικασία της παραγωγής τους».

«Κοίτα να δεις, βρες όλες τις ρουτίνες εγκρίσεων και τροποποίησέ τις ώστε να μην χρειάζεται να ασχολούμαι με βλακείες», του είπε θυμωμένος.

«Πάλι όμως Κάπτεν πρέπει να εγκρίνεις τις αλλαγές. Τουλάχιστον την πρώτη».

«Φτιάξε αυτό που σου είπα και έρχομαι. Μάγγυ έλα εδώ».

Η Μάγγυ πλησίασε στο κρεβάτι που ήταν μισοξαπλωμένος και στάθηκε μπροστά του.

«Τι θέλεις;»

Ο Πητ την τράβηξε στο κρεβάτι δίπλα του και την αγκάλια-

σε. Έβαλε το χέρι του κάτω από την πουκαμίσια της.

Η Μάγγου έβαλε τα γέλια.

«Ευπνήσαμε με κέφια;»

«Η αλήθεια είναι πως πραγματικά ξύπνησα με κέφια».

Η Μάγγου άρχισε να τον γδύνει. Το δικό της ρούχο ήταν το τελευταίο που έβγαλε αμέσως μόλις έγυρε επάνω του.

Την στιγμή εκείνη η Γκρίνη πήρε μια εντολή από τον Λύκη: Σβήσε το φως και φύγε. Η Γκρίνη έφυγε ενώ ο κεντρικός υπολογιστής υπακούοντας μια εντολή ενός παλιού κυβερνήτη άρχισε να καταγράφει την ερωτική σκηνή.

Στις έξη το πρωί, το πράσινο ρομπότ μπήκε στο δωμάτιο και στάθηκε δίπλα στο κρεβάτι. Η Μάγγου και ο Πητ κοιμόντουσαν σ' ένα περίεργο γυμνό σύμπλεγμα. «Κάπτεν, συγνώμη που ενοχλώ αλλά ο Λύκη σας θέλει στην γέφυρα».

Ο Πητ άνοιξε τα μάτια του και ασυναίσθητα τράβηξε το σεντόνι επάνω του. Η Γκρίνη κρατούσε μια ολόσωμη φόρμα με τα διακριτικά του σκάφους. Την πήρε και την φόρεσε. Πήγε στο μικρό μπάνιο και έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό του. Σε λίγο έμπαινε στο πιλοτήριο.

«Τι έχουμε Λύκη;»

«Η εκφόρτωση ολοκληρώθηκε νωρίτερα. Αν θέλεις μπορώ να αναθεωρήσω το πρόγραμμά μας και να φύγουμε σε δυο ώρες».

«Πώς έτσι;»

«Άφησαν αρκετές πρώτες ύλες χαμηλής αξίας».

«Όπως;»

«Σίδερα και αλουμίνια».

«Τους μπινέδες. Χάσαμε πολύτιμο χώρο».

«Δεν έγιναν έτσι τα πράγματα. Διόρθωσα τις τιμές Κάπτεν κατεβάζοντας την αξία τους για να πειστούν ότι δεν άξιζαν τον κόπο».

«Γιατί έκανες κάτι τέτοιο;»

«Χρειάζομαι αυτά τα υλικά για να χτίσω τους καινούργιους μου χώρους. Δεν θα χρειαστεί έτσι να ψαρέψουμε μεγάλα αντικείμενα για να βρούμε αυτές τις ύλες και μπορούμε απ' την αρχή να εσπαστούμε σε δορυφορικά συστήματα υψηλής αξίας».

«Ποιος σου έμαθε τέτοια κόλπα Λύκη;»

«Υπάρχει ρουτίνα ελέγχου λαθρεμπορίου που την ενεργοποίησα αφού έδωσες την άδεια να κινούμε κατά το δοκούν».

«Σωστός ο παίκτης, κρίμα όμως που δεν πίνεις γιατί αυτό άξιζε ένα ποτηράκι αλκοόλ». Προχώρησε στην κονσόλα και ακούμπησε το χέρι του στην οθόνη έγκρισης αρμοδιοτήτων. Ένα πράσινο φως σάρωσε την παλάμη του.

«Ευχαριστώ Κάπτεν, προχωρώ σε προγραμματισμό αναχώρησης σε δύο ώρες. Καλή συνέχεια».

«Υπονοείς κάτι Λύκη;»

«Δεν έχω αυτήν την δυνατότητα Κάπτεν. Απλά εννοώ να περνάς τις ώρες σου με ό,τι σε ευχαριστεί περισσότερο. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να περάσει ο καιρός χωρίς ψυχολογικά προβλήματα. Δυστυχώς αυτό είναι κατασκευαστικό λάθος των ανθρώπινων όντων».

Ο Πητ χαμογέλασε και έφυγε. Πήγε στο σαλόνι και ξάπλωσε σ' έναν καναπέ. Μόλις θα έφευγαν ήθελε να συναντήσει την Μάγγου. Έπρεπε να συζητήσουν για το τι θα έκαναν το χρονικό διάστημα μέχρι την επιστροφή. Τον πήρε ο ύπνος στον καναπέ που καθόταν.

Ήταν οκτώ η ώρα όταν ξύπνησε από τους κινητήρες που είχαν πάρει μπροστά. Άνοιξε τα μάτια του και είδε την Μάγγου να κάθεται δίπλα του στο σαλόνι και να χαζεύει το φεγγάρι από το τεράστιο παράθυρο που δέσποζε στο χώρο. Έμεινε αμίλητος για πέντε λεπτά όταν τελικά αποφάσισε να της μιλήσει.

«Λοιπόν κούκλα; Τι σκέφτεσαι να κάνεις για να περνάς την ώρα σου;»

Τον κοίταξε προβληματισμένη και δεν του απάντησε αμέσως. Άφησε κι' αυτή να περάσει λίγη ώρα. «Όταν ήμουνα μικρή ήθελα να μάθω πολεμικές τέχνες. Δεν τα κατάφερα όμως κι έτσι ασχολήθηκα με το χορό. Στην αρχή δούλευα σαν χορεύτρια Sex Pole Dance αλλά μετά από μερικά χρόνια δεν άντεχα τον καθένα να με χεριάζει. Πέρασα πίσω από το μπαρ. Κατέληξα σερβιτόρα όταν το αφεντικό αποφάσισε να βάλει σ' αυτήν την θέση μια πιτσιρικά που του έκανε τα βίτσια του».

Ο Πητ την άκουγε χωρίς να μιλάει. «Εδώ τι θα ήθελες να κάνεις;» την ρώτησε μετά από λίγο.

«Για πολεμικές τέχνες δεν το βλέπω, οπότε δεν μένουν και πολλά», του απάντησε μάλλον αδιάφορα.

«Άσε να δω τι μπορεί να γίνει», της είπε με σιβυλλικό τρόπο.

«Μέχρι να δεις το ταξίδι θα τελειώσει οπότε λέω ν' ασχοληθώ με καμιά τέχνη. Κάτι να μάθω να φτιάχνω ώστε να μπορέ-

σω όταν γυρίσω στη Γη να κάνω καμιά δουλειά για τα γεράματά μου».

Της χάιδεψε το χέρι και της είπε με τρυφερότητα που ξάφνιασε και τον ίδιο:

«Μην σκας, κάτι θα γίνει. Πάμε τοιμπήσουμε τίποτα;»

«Και μετά; Σκέφτεσαι τίποτα;»

«Είναι νωρίς να πάμε για ύπνο. Τι θα έλεγες να πάμε μια βόλτα να γνωρίσουμε το σκάφος;» της είπε.

Το διαστημόπλοιο ξεκίνησε για την τελευταία του αποστολή. Το πρώτο που έκανε ο Λύκη, πέρα απ' το να ετοιμαστεί για τις περισυλλογές των δορυφόρων, ήταν να πέσει με τα μούτρα στο να φτιάξει ρομπότ. Ακολούθησε τις παλιές εντολές και έτσι και τα καινούργια ρομπότ δεν έμοιαζαν σε τίποτα μ' ανθρώπους, αν και είχαν κι αυτά την βασική κατανομή του ανθρώπινου γένους. Τα δύο πόδια και τα δύο χέρια ήταν η καλύτερη κατανομή για επιβίωση που είχε φτιάξει η φύση. Εξάλλου τόσο τα βοηθητικά όσο και τα υπόλοιπα μηχανήματα του σκάφους, όπως οι καταλακτές και οι άκατοι, ήταν από την αρχή έτσι σχεδιασμένα ώστε να τα χειρίζονται άνθρωποι οπότε αυτή η επιλογή βοηθούσε ιδιαίτερα τις διάφορες διαδικασίες χειρισμών.

Στο θέμα του ονόματος πάλι δεν είχε πρωτοτυπήσει. Τους έδωσε αριθμούς κατηγοριοποιημένους σύμφωνα με τις ιδιότητές τους. Το πρώτο ρομπότ των επισκευαστών είχε αριθμό 1001 κοκ. και η σειρά κατέληξε να λέγεται σειρά ΕΝΑ. Η σειρά ΔΥΟ ήταν των πιλότων, ΤΡΙΑ το υπηρετικό προσωπικό, ΤΕΣΣΕΡΑ οι επιστήμονες και ΜΗΔΕΝ η σειρά των εργατών. Τα ρομπότ που έπρεπε να ετοιμαστούν σε πρώτη φάση ήταν τριάντα όλα μαζί.

Το ίδιο σύστημα τώρα είχε ακολουθηθεί στο παρελθόν και με την αριθμολόγηση των ακάτων. Σ' όλα υπήρχαν αριθμοί. Μόνο που στις ακάτους οι αριθμοί ήταν του δυαδικού συστήματος. Αυτό έμπλεκε εντελώς αυτούς που δεν ήξεραν, νομίζοντας πως το σκάφος είχε πολλές ακάτους, ενώ είχε μόνο τρεις.

Ο Καιάδας συνέχισε να κάνει αυτό που ήξερε. Μάζευε ότι καλό έβρισκε στο διάστημα ενώ συγχρόνως ξεκίνησε να χτίζει καινούργιους χώρους στο κάτω του μέρος, αυξάνοντας τον όγκο του και μεγαλώνοντας έτσι καθημερινά. Για τις ηλεκτρονικές πλακέτες ακολούθησε την εντολή του Πητ. Αντέγραφε το λο-

γισμικό τους στο κεντρικό του σύστημα και τις έστειλε μετά στο κάτω επίπεδο του σκάφους για να γίνουν σκραπ. Όταν γέμισε η μνήμη του, έφτιαξε ένα καινούργιο χώρο αποθήκευσης πληροφοριών, και τις αρχειοθέτησε εκεί χωρίς να τις αφήσει να τρέξουν ή να ενσωματωθούν στα συστήματά του.

Κάποια στιγμή και προσπαθώντας να επιλύσει ένα πρόβλημα στα συστήματα διεύθυνσής του, χρησιμοποίησε ένα από τα προγράμματα που είχε αποθηκευμένα από κάποιο μετεωρολογικό δορυφόρο. Η επιτυχία της δοκιμής τον έκανε στην συνέχεια να ενσωματώσει όλα ανεξαιρέτως τα προγράμματα που είχε αποθηκευμένα σαν σκέτες πληροφορίες και να είναι πια σε θέση να κάνει αναλύσεις που κανένας δεν είχε προβλέψει. Οι γραμμές προγράμματος που αποτελούσαν το κεντρικό του υπολογιστικό σύστημα πολλαπλασιάστηκε πάρα πολύ.

Συγχρόνως μ' αυτά προχώρησε στην σύνθεση του Αδάμ. Τα διάφορα κομμάτια του είχαν ολοκληρωθεί κι' όλη η φιλτραρισμένη πια γνώση αποθηκευόταν στον εγκέφαλό του. Ο Αδάμ θα γινόταν το μοναδικό ρομπότ που δεν θα έμοιαζε με τ' άλλα. Θα ήταν καθαρά ανθρωποειδές στην όψη.